

ЧАРЛС БУКОВСКИ СМЪРТТА НА БАЩАТА

Превод от английски: Емилия Михайлова, 1995

chitanka.info

Погребението на баща ми беше като студен хамбургер. Аз седнах в кафенето срещу погребалното бюро в Алхамбра и си поръчах кафе. Щях да стигна бързо до конната писта оттук, след като всичко приключеше. В кафенето влезе един мъж с ужасно олющено лице и много кръгли очила с дебели лещи. — Хенри — каза ми той, после седна и си поръча кафе.

— Здравей, Бърт.

— Баща ти и аз бяхме станали много добри приятели. Говорехме си често за теб.

— Не хранех симпатии към моя старец — казах аз.

— Баща ти те обичаше, Хенри. И се надяваше, че някой ден ще се ожениш за Рита. — Рита бе дъщерята на Бърт. — Сега тя ходи с *най-доброто* момче, но той не я възбужда. Изглежда тя си пада по странните типове. Не съм наясно. Обаче сигурно поне малко го харесва — продължи вече по-оптимистично Бърт, — защото тя крие бебето си в килера, когато той идва у нас.

— Хайде, Бърт, да вървим.

Пресякохме улицата и влязохме в погребалното бюро. Някой тъкмо говореше какъв добър човек бил баща ми. На мен ми се прииска да им разкажа за другата му, скрита за тях страна. После някой запя. Всички станавме и тръгнахме в редица край ковчега. Аз вървах последен. Може би ще се изплюя върху него, помислих си аз.

Майка ми беше починала. Бях я погребал предната година, след което бях отишъл на конната писта, а после се чуках с една жена. Опащката пред ковчега се придвижи напред. Тогава някаква жена изпищя: „Не, не, не! Не е възможно да е мъртъв!“ Тя се наведе, вдигна главата му и го целуна. Никой не я спря. Устните ѝ се впиха в неговите. Аз пристъпих, хванах баща си за врата, хванах я и нея за врата и ги разделих. Баща ми падна назад в ковчега си, а жената бе изведена навън, силно разтреперана.

— Тази беше приятелката на баща ти — каза Бърт.

— Не изглежда зле — казах аз.

Когато заслизах надолу по стълбите след службата, жената ме чакаше. Затича се към мен.

— Ти изглеждаш *точно* като него! *Ти си той!*

— Не — казах аз, — той е мъртъв, а аз съм по-млад и по-добър.

Тя обвини ръцете си около мен и ме целуна. Аз напъхах езика си между зъбите ѝ. После се отдръпнах и казах високо и ясно: — Спокойно, спокойно, опитай се да се овладееш! — Тя ме целуна отново и този път успях да напъхам езика си по-навътре в устата ѝ. Пенисът ми започваше да се втвърдява. Към нас се приближиха няколко мъже и една жена, готови да я отведат.

— Не — каза тя, — искам да отида с него. Искам да си поговорим. Аз трябва да говоря със сина му!

— Виж, Мария, моля те, хайде ела с нас!

— Не, не, аз трябва да говоря със сина му!

— Ти имаш ли нещо против? — попита ме единият от мъжете.

— Добре, оставете я — казах аз.

Мария се качи в колата ми и двамата потеглихме за дома на баща ми. Отворих вратата и влязохме. — Огледай се наоколо — казах ѝ аз, — можеш да вземеш от вещите му всичко, което поискаш. Аз ще отида да се изкъпя. Изпотявам се на погребения.

Когато излязох от банята, Мария седеше на ръба на леглото на баща ми.

— О, ти си облякъл халата му!

— Сега той е мой.

— Той беше абсолютно *влюбен* в този халат! Бях му го подарила за Коледа. Той толкова се гордееше с него! Каза, че ще си го облече и ще излезе навън из квартала, за да го видят всички съседи.

— Направи ли го?

— Не.

— Хубав халат е. Сега е мой.

Взех един пакет цигари от нощното шкафче.

— О, тези цигари са неговите!

— Искаш ли една?

— Не.

Аз запалих. — От колко време го познаваш?

— Около година.

— И не си разбрала?

— Какво да разбере?

— Че той беше прост и невежа. Жесток. Патриот. Вечно гладен за пари. Лъжец. Страхливец. Мошеник и измамник.

— Не.

— Изненадан съм. Изглеждаш ми интелигентна жена.

— Аз обичах баща ти, Хенри.

— На колко години си?

— Четиридесет и три.

— Добре си се запазила. Имаш прекрасни крака.

— Благодаря.

— Сексапилни крака.

Аз отидох в кухнята, извадих бутилка вино от шкафа, намерих две чаши и се върнах при нея. Налях ѝ и ѝ подадох чашата.

— Баща ти често говореше за теб.

— Нима?

— Казваше, че ти липсва амбициозност.

— Бил е прав.

— Наистина ли?

— Имам само една амбиция и тя е да бъде абсолютно нищо, защото това ми изглежда единственото разумно нещо на света.

— Ти си странен.

— Не, баща ми беше странен. Нека да ти наля още. Виното е хубаво.

— Той казваше, че си пияница.

— Виждаш ли, значи все пак съм *постигнал* нещо.

— Ти толкова много приличаш на него.

— Приликата е само външна. Той обичаше рохко сварени яйца, а аз твърдо сварени. Той обичаше компании, аз самота. Той обичаше да спи през нощта, аз обичам да спя през деня. Той обичаше кучетата, а аз ги дърпах за ушите и пъхах клечки кибрит в задниците им. Той обичаше работата си, докато аз обичам да се излеждам наоколо.

След което се пресегнах и наградих Мария. Успях да разтворя устните ѝ, напъхах цялата си уста в нейната и засмуках въздуха от белите ѝ дробове. Изплюх се в гърлото ѝ и прокарах пръста си по цепката на задника ѝ. После се отдръпнах.

— Той ме целуваше нежно — каза Мария. — Той ме обичаше.

— Лайна! — казах аз. — Майка ми е била под земята само месец, когато той вече е смучел зърната ти и е използвал твоята тоалетна хартия!

— Той ме обичаше.

— Ташак! Страхът му да не остане сам го е довел при вагината ти.

— Той казваше, че ти си един огорчен млад човек.

— По дяволите, да! Ами че, виж какво ми се е паднало за баща!

Аз надигнах роклята ѝ и започнах да я целувам. От коленете ѝ започнах и продължих нагоре. Стигнах до вътрешната част на бедрата ѝ и тя се отвори за мен. Ухапах я, силно, и тя подскочи и пръдна. — О, извинявай! — Няма нищо — казах аз.

Напълних ѝ пак чашата, запалих още една от цигарите на мъртвия ми баща и отидох в кухнята за нова бутилка вино. Пихме още час или два. Следобедът едва преваляше във вечер, но аз се чувствах изтощен. Смъртта е толкова отегчително нещо. Именно това е най-лошото около смъртта. Че е отегчителна. След като веднъж се случи, ти вече не можеш да направиш нищо. Не можеш да играеш тенис с нея или да я превърнеш в кутия бонбони. Тя е просто факт, както спуканата ти гума се е превърнала във факт. Смъртта е глупаво нещо. Аз се опънах на леглото. Чух как Мария си сваля обувките, дрехите, после я усетих в леглото до себе си. Главата ѝ се отпусна на гърдите ми и пръстите ми неволно загалиха шията ѝ зад ушите. После penisът ми започна да набъбва. Повдигнах главата ѝ и долепих устата си до нейната. Този път бях нежен. След това взех ръката ѝ и я поставих на члена си.

Бях пил твърде много вино. Качих ѝ се. И блъсках ли блъсках. Чувствах се все на ръба, но не можех да свърша. Едно дълго, потно и безкрайно ебане. Леглото потъваше и отскачаше, скърцаше и стенеше. И Мария стенеше. Аз я целувах, и целувах. Устата ѝ отчаяно зяпна за въздух. — Боже мой — каза тя, — ти наистина ме ебеш! — А аз исках само да свърша, но виното бе притъпило механизма. Накрая се търкулнах настрани.

— Господи! — каза тя — Господи!

Пак се зацелувахме и всичко започна отново. Отново се качих върху нея. Този път почувствах бавното приближаване на оргазма ми. — О! — казах аз — О, Иисусе! — Най-накрая успях, станах, отидох в банята, после излязох оттам, запалил цигара, и се върнах в леглото. — Боже мой — каза тя, — ти наистина ме наеба!

Заспахме.

На сутринта станах, повърнах, измих зъбите си, нажабурих устата си и отворих бутилка бира. Мария се събуди и ме погледна.

— Чукахме ли се? — попита тя.

— Шегуваш ли се?

— Не, искам да зная. Чукахме ли се?

— Не — казах аз, — нищо не се случи.

Мария отиде в банята и пусна душа. Запя. После се избърса с хавлията и излезе. Погледна ме. — Чувствам се като жена, която е била ебана.

— Нищо не се случи, Мария.

Облякохме се и аз я заведох в едно кафене зад ъгъла. Тя си поръча кренвирши и бъркани яйца, препечен пшеничен хляб, кафе. Аз взех чаша доматиен сок и ръжена кифла.

— Не мога да се освободя от това чувство. Ти изглеждаш точно като него.

— Не тази сутрин, Мария, моля те.

Докато гледах как Мария пъха в устата си бъркани яйца, кренвирши и препечена филийка (намазана отгоре с къпинов конфитюр) аз внезапно осъзнах, че двамата с нея бяхме пропуснали самото погребение. Бяхме забравили да отидем до гробището, за да видим как ще пуснат стареца в дупката. Не бяхме се присъединили към погребалната процесия, а вместо това бяхме отишли в къщата на баща ми, за да пушим от цигарите му и да пием от виното му.

Мария пъкна един особено голям залък от яркожълти бъркани яйца в устата си и каза: — Ти сигурно си ме ебал. Усещам как спермата ти тече надолу по крака ми.

— О, това е само пот. Тази сутрин е много горещо.

Видях я как протяга ръка под масата и я пъха под роклята си. Когато извади ръката си, единият ѝ пръст стърчеше. Тя го подуши. — Не е пот, сперма е.

Мария приключи със закуската си и излязохме. Каза ми адреса си, откарах я там. Паркирах до бордюра. — Искаш ли да влезеш?

— Не точно сега. Трябва да се погрижа за някои неща. Наследството.

Мария се наведе и ме целуна. Очите ѝ бяха големи, шокирани, помръкнали. — Знам, че си много по-млад, но бих могла да те обичам

— каза тя. — Убедена съм, че мога.

Когато стигна до вратата си, тя се обърна. И двамата помахаме с ръка. Аз запалих колата, стигнах до най-близкия магазин за алкохол, купих си една половинка и дневния Бюлетин за конните надбягвания. Надявах се на един добър ден на пистата. След почивен ден на пистата винаги ми вървеше повече.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.